

תצהיר

אני הח"מ, גבי ליבי ויסוצקי, מספר ת.ז. 323791178, לאחר שהוזהרתי לומר את האמת ושאהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהירה בזאת כדלהלן:

אני עושה תצהירי זה כתצהיר עדות ראשית מטעם הנתבע בת.א. 23862-03-13 עמותת בני ברוך נ' אהרון אפלבוים.

פרטים אישיים

1. אני ילידת שנת 1986, נולדתי במוסקבה למשפחה ממוצא יהודי, אך אינני יהודיה לפי החלכה.
2. אני בוגרת תואר שני בכלכלה וניהול באוניברסיטת מוסקבה (RGTEU).
3. עברתי להתגורר בישראל בשנת 2007 לאחר שנישאתי לב' ו', חבר קבוצת בני ברוך. לאחר שהיכה אותי התלוננתי במשטרה בספטמבר 2013 ונישואינו בוטלו על ידי ביהמ"ש בשנת 2015. מיד לאחר שהתלוננתי במשטרה (בספט' 2013) ב' נעצר ובאותו יום סולקתי מבני ברוך.
4. כיום אני מתגוררת בפתח תקווה, אני גרושה ומטופלת בשני ילדים, ילידי 2009 ו-2012.

נסיבות הצטרפותי לבני ברוך

5. בשנת 2006 הייתי סטודנטית במוסקבה.
6. באותה תקופה התגוררתי עם בן זוגי מזה שנתיים. יום אחד נתקלתי בפלייר שהציע ללמוד את סודות טעם החיים. הסתקרנתי וכשביררתי הסתבר שמדובר בלימודי קבלה. הלכתי לשיעור עם בן הזוג שלי. בשיעור לא הבנתי כלום אבל חשתי תחושה חזקה שאני רוצה לבוא שוב. כך התחלתי ללמוד במסגרת "הקבוצה הצעירה" של בני ברוך במוסקבה, שלושה ימים בשבוע.
7. מאד מהר התחלתי להיות כל יום במרכז בני ברוך במוסקבה. רציתי רק להיות מקובלת ו"לעבור את המחסום" – כלומר, להיות בשני העולמות (הגשמי והרוחני) ביחד – כפי שעשה לייטמן.
8. כעבור כמה חודשים התקיים כנס ראשון של בני ברוך. לקראת הכנס נדרש מאתנו לשלם מעשר – עשרה אחוז ממשכורתנו. בן זוגי, שחשד שבני ברוך מתנהגים כמו כת, הרגיש שהדרישה היא "הקש ששבר את גב הגמל" והחליט לא להגיע יותר. אני כבר הייתי שקועה עד צוואר בבני ברוך ועל רקע ביקורתו כלפי בני ברוך רבנו ונפרדנו, והוא עזב את הבית. אחרי שעזב נכנסו לגור בדירה שלי (שבבעלותי) שתי תלמידות הקבוצה הצעירה, והדירה הפכה להיות מקום המפגש של הקבוצה הצעירה.
9. שמו של המורה בקבוצה הצעירה במוסקבה היה יבגני ליטבר (להלן: "יבגני"). יבגני היה מאד כריזמטי. מהפעם הראשונה ששמעתי אותו מרצה הרגשתי שאני רוצה להיות בפנים. לא הייתי מסוגלת להפסיד אף שיעור.
10. בשיעורים של ליטבר הבנתי שלימודי הקבלה היא הדרך שלי. קיבלתי טעם לחיים. החיים שלי היו טובים כלכלית וחברתית אבל הבנתי שחסר לי משהו רוחני. רציתי לעשות משהו טוב עבור

העולם. הייתי אידיאליסטית ורומנטית. יבגני אמר לי שאם הכל טוב אצלי אבל בכל זאת חקר לי משהו זה אומר שיש לי "נקודה בלב" ושה אומר שאני מיוחדת ושמקומי בבני ברך, ושישנה רק דרך אחת עבור כל האנשים אבל רק. אנחנו מבינים את הדרך האמיתית כבר עכשיו. יתר האנושות תבין רק עוד הרבה גלגולים. יבגני אמר שאין בחירה – כולם ילכו בסוף בדרך של הקבלה.

11. השיעורים החזקים של יבגני היו בשבילי כמו סמים. בהתחלה חשבתי שאולי הם שמים לי משהו בתה, שמשפיע על המצב התודעתי שלי. קשה לי להסביר תחושה זו. בדיעבד אבל הרגשתי התרגשות עזה. זו היתה תחושה שלא הרגשתי בשום סיטואציה אחרת, לפני או אחרי. הרגשתי שאני בעולם לא אמיתי. אני זוכרת שהסתכלתי על הקיר בשיעורים וראיתי את הקיר זו.
12. שמתי לב שהרבה פעמים אחרי שיעור לא זכרתי שום דבר ממה שנאמר. נשאר רק רצון חזק להגיע שוב.
13. השתכנעתי שאני מיוחדת ויכולה להיכנס לעולם אחר בגלל הדברים שראיתי בשיעורים, ולכן רציתי להיכנס יותר ויותר לבני ברך.
14. יבגני אמר שאחרי שיעורים אנשים מרגישים מצב של "אור" ובאמת גם אני וגם חברים הרגשנו רגועים יותר, שהכל יהיה בסדר. הרגשתי שכל שיעור נותן לי כוח לעשות פעולות הפצה.
15. גם עכשיו אני לא יכולה להיזכר בשיעורים בלי לקבל הרגשה משונה. אני מאד מתרגשת ונסערת כשאני חושבת על זה וקשה לי להסביר את התחושות האלה.
16. יבגני היה אומר לנו שכדי לא "לצאת מהכיוון" אנחנו חייבים לקרוא חומר קבלי כל שעה, בכל יום, אחרת נחווה "ירידה רוחנית".
17. ובאמת, כשלא הקפדתי לקרוא מדי שעה, התחלתי להרגיש שיש לי בעיות: מריבות עם אמא שלי, ספקות בדרך וכו'.
18. יבגני אמר לי שאם אמשך להיות בבני ברך, הכל יסתדר בחיים. לכן עזבתי את העבודה שלי כמנהלת מכירות ולמדתי גרפיקה כדי לעבוד עבור קבוצת בני ברך במוסקבה שנוקקה לגרפיקאות. התחלתי להתנדב במשרה מלאה בעימוד ועיצוב ספרים עבור בני ברך. הקדשתי לכך את כל הזמן הפנוי שלי מעבר ללימודים האקדמיים. אני זוכרת מקרה שלא ישנתי שלושה לילות ברצף כדי להספיק עבודת עיצוב דחופה. אני זוכרת ששמחתי מאד כיוון שזו היתה הפעם הראשונה בחיים שלי שעשיתי דברים משמעותיים מאד.
19. באפריל 2007 נסעתי לישראל. אני זוכרת שבמשך כל אותו ביקור ראשון הייתי במרכז בני ברך ברח' ז'בוטינסקי 112 בפתח תקווה. התגוררתי בדירה במבנה השוכן מול המרכז והמכונה "BB TOWER" (BB זה הקיצור שבו משתמשים בקבוצה ל-Bnei Baruch). זה היה בניין מלא בדירות קטנטנות (כ-20 מ"ר לדירה) שכולן התגוררו אנשי בני ברך. במשך כל אותו ביקור עבדתי במרכז. לא יצאתי ממנו כלל, אלא כדי לישון כמה שעות בלילה.
20. כבר באותו ביקור הרגשתי אושר עילאי במרכז: פגשתי את המשפחה החדשה שלי, כל האנשים נראו לי יפים וגדולים מכל האנשים האחרים. לייטמן נראה לי כאילו הוא מפיץ אור באופן תמידי.

21. גם בשיעורים של לייטמן שמעתי את המלים שלו אבל הרגשתי שאני נמצאת במציאות אחרת. אחרי כל שיעור הייתי יותר רגועה. קשה לי מאד לדבר על זה ולחשביר את זה בדיעבד.

הניתוק מהחברים והמשפחה וה"משפחה החדשה" שלי

22. עד שנכנסתי לבני ברך הייתי מאד קרובה לאמא שלי, לאחי ולחברים הרבים שהיו לי.
23. באותה תקופה עבדתי כמנהלת מכירות. הבוס שלי היה קרוב אלי. גם הוא אמר לי שזו כת. בעקבות זאת הסתכסכנו ורציתי לעזוב את העבודה. באותה תקופה לא הצלחתי להחזיק בעבודה כיוון שנהגתי להתעורר בלילות לשמוע את שיעורי הבוקר ולכן הייתי נרדמת בעבודה.
24. לפני בני ברך אהבתי מאד את אמא שלי והייתי קרובה אליה.
25. אמא שלי מאד התנגדה להתקרבות שלי לבני ברך. היא באה אתי לכמה כנסים במוסקבה והיתה מזועזעת ממה שראתה. אני זוכרת שהיא שאלה אותי: "אלה האנשים שאת מסתובבת אתם?". היא חשבה שחברי הקבוצה משפיעים עלי לרעה ואמרה שזה נראה כמו כת. מרגע שנכנסתי לבני ברך התחלתי להרגיש שבני משפחתי מפעילים עלי השפעה לא טובה, שהם רוצים להזיק לי.
26. כשהחלטתי לנסוע לישראל ולהתגייס באופן רשמי. אמא שלי רואה עצמה כנוצריה והיא התנגדה לגיור ואמרה לי שאסע לישראל על גופתה המתה. אמרתי לה שאם היא לא מבינה אותי, היא לא אמא שלי ושאתק אתה ועם שאר המשפחה קשר.
27. גם החברים שלי לא הבינו מה עובר עלי. הם אמרו שנראה שנפלתי לידיים של כת. כשאמרו דברים כאלה כעסתי מאד. לא יכולתי לסבול שום ביקורת על בני ברך. לא הבנתי איך מישהו אומר כזה דבר כשאני עסוקה בלהציל את העולם.
28. הפסקתי לדבר עם כל החברים הקודמים שלי. הרגשתי שאין לי על מה לדבר אתם. כל מה שעניין אותי זה בני ברך. הם רצו לדבר על הדברים הפשוטים: סרטים, מוזיקה, שלא עניינו אותי כלל.
29. בתוך כמה חודשים אמרתי לחברים שהם לא חברים שלי, לאח שלי שהוא לא אח שלי ולאמא שלי שהיא לא אמא שלי. אמרתי להם שיש לי משפחה חדשה. "משפחה חדשה" היה ביטוי של קבוצת בני ברך. יבגני אמר שהקבוצה היא המשפחה החדשה שלי ושאני לא צריכה אף אחד אחר.

הנישואין לחבר הקבוצה הפנימית והמעבר למרכז בני ברך בפתח תקווה

30. אחרי אחד השיעורים אמרו לי שבקבוצה המרכזית בפתח תקווה יש בחור שמחפש כלה.
31. "הקבוצה המרכזית" (הקבוצה הפנימית) הם אנשים שלומדים כל בוקר משלוש עד שש. אלה אנשים שמקורבים לרב, משלמים מעשר ולכל גבר צריכה להיות אישה.
32. יבגני אמר לי שטוב מאד עבור אישה להתחתן עם חבר מהקבוצה הפנימית כדי שזה יקדם אותה "בדרך". הוא אמר שלא משנה בכלל מי הגבר. הוא אמר: "תמיד יהיו בעיות בזוגיות

ולא חשוב בכלל מי יהיה הבעל, כיוון שהבעל הוא הדלת לבורא. אם את רוצה ללכת לבורא, לא חשוב איזו דלת. כל אחד יכול להיות בעלך אם הוא בדרך".

33. "הדרך" הוא מונח של בני ברוך לתיאור מי שלומדים קבלה. העולם נחלק למי ש"בדרך" ומי שלא "בדרך".

34. כששמעתי על האפשרות להתחתן עם בחור מהמעגל הפנימי התרגשתי מאוד ורציתי לנסוע לפגוש אותו בישראל. פגשתי את ג' וי, בעלי המיועד, בכנס בני ברוך באסטוניה בחורף 2007. הרב לייטמן היה בכנס והלכנו לשאול אותו האם הזיווג שלנו מתאים. הרב לייטמן אישר את הזיווג ואמר לי לבוא לבקר את ג' בפתח תקווה לחודש כדי לבדוק האם אני רוצה לגור שם.

35. באפריל 2007 הגעתי לישראל והתגוררתי איתו במשך פחות מחודש בדירה הקטנטנה בבניין BB TOWER. לא היינו בדירה הרבה כיוון שכל היום היינו במרכז בני ברוך ועסקנו בהפצה.

36. ביוני 2007 ג' הגיע למוסקבה ושם התחתנו. החתונה נערכה במוסקבה כיוון שלא היתה אפשרות חוקית להתחתן בישראל כיוון שאינני יהודיה בהתאם להלכה.

37. החתונה נערכה במרכז בני ברוך במוסקבה. כל המשתתפים מלבד אמא שלי היו חברי בני ברוך. לא רציתי להזמין את החברים מהחיים הקודמים שלי כיוון שלא הרגשתי שהם חברים שלי יותר. אמא שלי היתה מזועזעת מהחתן ומהחתונה ולא הבינה מה אני מחפשת איתו. אני זוכרת שהיא אמרה לי: "הוא לא יפה, לא חכם ולא נחמד. למה את מתחתנת איתו?!"

38. באותו זמן אני הסתכלתי על ג' וראיתי אדם גדול רוחנית. ידעתי שהוא גדול רוחנית לא בגלל משהו בו, אלא כיוון שיבגני אמר לי שכל מי שבקבוצה הפנימית ולומד כל בוקר הוא אדם גדול רוחנית. לא העליתי על דעתי לפקפק בזה ולא יכולתי לראות שום דבר שקשור לבני ברוך באור ביקורתי.

39. על מנת שאוכל לסיים את לימודי נשארתי במוסקבה עוד כמה חודשים ובנובמבר 2007 עברתי לישראל. כשעברתי לישראל המשכתי להתגורר עם ג' בדירה הקטנטנה ב-BB TOWER.

החיים במרכז בני ברוך

40. בהתחלה הייתי מאושרת. השחייה במרכז בני ברוך היתה כל מה שיכולתי לבקש בחיים. התחלתי לעבוד במחלקת הגרפיקה של מפעל ההפצה של בני ברוך. עבדתי 12-15 שעות ביממה.

41. באותה תקופה לא היה לי אכפת מכלום. רציתי רק להתקדם רוחנית. לא ראיתי את מדינת ישראל, לא נסעתי אפילו לים פעם אחת, לא רציתי לעבור לדירה בגודל סביר, לא רציתי לבלות או לרכוש את השפה העברית – רק לעסוק בהפצה.

42. בבני ברוך חברים רבים מבריה"מ לשעבר ויכולתי לתקשר ברוסית, כך שלא נדרשתי ללמוד עברית.

43. סדר היום שלי באותה תקופה:

- 4.3.1. התעוררתי בשעה 2 בבוקר עם בעלי. הכנתי לו ארוחת בוקר והוא היה הולך לשיעור הבוקר (המיועד לגברים חברי הקבוצה בלבד). אני הייתי מאזינה לשיעור בבית בעזרת תרגום לרוסית באינטרנט.
- 4.3.2. בשעה שש כבר הייתי בעבודה. חלק מעבודתי היתה להכין לדפוס את עיתון "קבלה לעם", וכן עיתון ברוסית לישראלים דוברי רוסית, ספרים ועלונים. מדי חודש, בימים שלפני הורדת העיתון לדפוס, היינו עובדים כמעט 24 שעות ביממה כל יום, במשך שלושה ימים. העובדה שלא הייתי צריכה כמעט שעות שינה והייתי מאד אנרגטית גרמה לי להרגיש שאני בדרך הנכונה, שאני אכן מיוחדת ובעלת כוחות מיוחדים. בכל פעם שהקשבתי לשיעור הרגשתי שאני מקבלת כוח לעסוק בהפצה. בהמשך הקמתי את מחלקת גרפיקה ברוסית בבני ברק.
- 4.3.3. חוץ מעבודת הגרפיקה, עשיתי מטלות נוספות במרכז: למשל, עסקתי בניקיון המרכז ועזרה במטבח. הנשים שעבדו במפעל, במיוחד מישהי בשם ר' ב', אמרו לי שאני חייבת להקשיב כל הזמן לשיעורים ישנים של לייטמן באוזניות בזמן שאני מנקה או כשאני עובדת בעבודה שלא מצריכה חשיבה. היא אמרה לי שאני צריכה להקשיב כדי לזכור כל הזמן את המטרה לשמה אני עובדת – אני לא מנקה רק כדי שיהיה נקי אלא כדי לעשות עבודה רוחנית. לכן הקשבתי לשיעורים מתורגמים שעות ארוכות באוזניות.
- 4.3.4. בכל אותם ימים לא יצאתי מהמרכז – שם אכלתי את הארוחות. הגעתי הביתה רק כדי לישון.
- 4.3.5. במהלך יום העבודה התחברתי מדי יום בשעה 13:45 למאמר צהריים של לייטמן, שבו לייטמן חזר על עיקרי שיעור הבוקר, נמסרו הודעות וכו'. היה לי פלאפון שמחובר לקבוצת בני ברק. השיחות בין חברי הקבוצה היו בחינם. בעלי עודד אותי לחסוך כסף בכך שלא אתקשר לאף אדם שאינו חבר בקבוצה של בני ברק.
- 4.3.6. גם בסופי שבוע ובחגים היינו נמצאים במרכז כמעט כל היום.
44. לא היו לי חברות או חברים מחוץ למרכז. לא היה לי שום עניין או עיסוק שלא נגע לבני ברק. כל שעותי היו מוקדשות להפצה, לימוד או שינה בלבד.

עבודה בחינם ותשלום מעשר

45. בשנה וחצי הראשונות של עבודתי במפעל ההפצה במרכז בני ברק בפתח תקווה לא שילמו לי כלל. בכל אותה תקופה לא רציתי לקבל כסף מבני ברק. בעלי עבד אז כאזרח עובד צה"ל וקיבל משכורת לא גבוהה, אבל לאור העובדה שהמגורים בדירה הקטנטנה ב-BB TOWER היו זולים, אני הרגשתי שהכסף שאקבל שייך לחברים שלי ויכול לשמש להפצה ולא רציתי לקחת סכום שיכול לשמש להפצה.
46. אחרי כשנה וחצי נאלצנו לעזוב את BB TOWER מסיבות שלא היו קשורות אלינו. לפתע, משכורתו של בעלי לא הספיקה לשכור דירה אחרת. בעלי אמר לי שהכסף לא יספיק ולכן הודעתי לממונים עלי (חברי הדירקטוריון - גבריאל שוסטרמן, מיכאל סניליביץ' ומרק

ליקוורניק). בתגובה, מנהל מפעל ההפצה שמעון כרמון הציע לשלם לי משכורת בסך 4,300 ₪ ברוטו עבור עבודתי (12-15 שעות ביום, שישה ימים בשבוע). הם אמרו שהמשכורת נובעת ממספר הילדים. לי לא היו אז ילדים ולכן המשכורת שלי היתה משכורת מינימום, בלי קשר לשאלה איזו עבודה עושים וכמה שעות עובדים.

47. גם מי שעבד בשכר במפעל נדרש לתרום כמה שעות עבודה בהתנדבות למפעל ההפצה. כך למשל לא קיבלתי תשלום על עבודתי בימי שישי.

האלימות של בעלי, ההריון, הדיכאון ותחילת מחשבות ה"כפירה"

48. עם הזמן החלו בעיות עם בעלי: הוא היה תוהר שיכור משיעורי הבוקר. גיליתי שהגברים היו שותים וודקה בארוחת הבוקר אחרי השיעור. כשהיה שיכור, הוא היה מדבר אלי בגסות, אומר שאני צריכה להיות יותר חזקה רוחנית, נוזף בי ומתנהג אלי לא יפה.

49. לאט לאט התחלתי לראות את הדברים בלי "המשקפיים הורודים": הבנתי שאני לא אוהבת כלל את בעלי. ראיתי שהאנשים סביבי משקרים: למשל, שרבים מהגברים מתנהגים באלימות מילולית ופיזית כלפי נשותיהם. אני לא רוצה לפרט את שמותיהם כאן אבל אם אשאל על כך אוכל לנקוב בשמות.

50. ראיתי גם שיש היררכיה ברורה בין גברים ונשים בקבוצה. הגברים היו רשאים לצעוק על הנשים ולהשפיל אותן מול חברי הקבוצה, ואיש לא היה עושה דבר. אוכל לפרט דוגמאות אם אשאל על כך. אם יותר משתי נשים עמדו ודיברו במרכז, כל גבר יכול היה לעבור ולצעוק עליהן שהן מפריעות להפצה ועליהן לחזור לעבוד. התייחסו לנשים כאל הפרעה לריכוז של הגברים.

51. מספר פעמים ראיתי תופעות חמורות במרכז, המנוגדות לערכים שלחם הטיפו בני ברוך. למשל, ראיתי שבכנסים גברים מבני ברוך שוכבים עם נשים שאינן נשותיהם. כל פעם שדיברתי על כך עם ג' הוא אמר לי שאם ראיתי את הדבר הזה זה אומר שיש בתוכי משהו פגום. הוא היה מתעצבן ואמר לי שבגלל שאני רעה אני רואה דברים רעים.

52. איבדתי את ההרגשה הטובה שהיתה לי בקבוצה.

53. במרכז בני ברוך תמיד היה הרבה מאד וודקה: בסעודות, במפגשים וכו'. התחלתי לשתות כדי לחמוק מהמחשבות המטרידות ופיתחתי אלוהוליות.

54. ג' התחיל לחכות אותי כבר בתחילת נישואינו, בתדירות גוברת. אחרי כל פעם הוא התנצל ואמר שמשחו אצלו לא היה בסדר.

55. כשאמרתי שאני לא רוצה לחיות איתו יותר הוא היה בוכה ויורד על ברכיו ומתחנן שאסלח לו, אבל תוך זמן קצר שוב היכה אותי.

56. חברות מבני ברוך ראו את הסימנים על הגוף שלי ושאלו מה זה. תמיד אמרתי שנפלתי ונחבלתי. הרגשתי בוש גדולה שהוא מכה אותי.

57. עם הזמן נוצר מצב בו בכל פעם שדיברתי עם ג' על התחיות שלי לגבי הדרך, הוא היכה אותי. לא העזתי לדבר על המחשבות האלה עם אף אחד אחר, וגם אתו השתדלתי לצמצם את הדיבור הרוחני. כמפורט לחלן, כשמצבי הנפשי החמיר לא יכולתי להסתיר עוד את מחשבות ה"כפירה" ולפיכך גם האלימות החמירה.

ההריון, המשבר הנפשי ומחשבות ה"כפירה"

58. במקביל, בשנת 2009 נכנסתי להריון ראשון. אחרי שנכנסתי להריון הודיעו לי הממונים עלי שלא יוכלו לשלם לי שכר יותר כי יש משבר כספי במפעל. הודעה דומה נאמרה לנשים רבות שקיבלו משכורת. כל חודש מישהי פוטר.
59. אחרי שהפסיקו לשלם לי התקוממתי כיוון שבאותה תקופה ניהלתי את כל מחלקת הגרפיקה של בני ברוך וחשתי שאני משקיעה מעל ומעבר ועושה עבודתי על הצד הטוב ביותר. ידעתי שאם לא ישלמו לי אצטרך למצוא עבודה חיצונית מחוץ למפעל ההפצה, כיוון שלא יכולנו להסתדר עם משכורת אחת בלבד. כעסתי שלא אוכל להקדיש את זמני להפצה.
60. במהלך ההריון הראשון התחלתי לחוש דיכאון. האנשים סביבי אמרו לי שזה בגלל ההריון אבל אני הרגשתי שאני מתחילה להבין שבני ברוך משפיעים עלי בצורה שלילית. פחדתי מהתחושות האלה כי בבני ברוך קראו להן "הפרעות בדרך" ו-"ירידה רוחנית" אבל המחשבות היו חזקות ולא הצלחתי להימנע מהן.
61. כשכבר לא רציתי לצאת מהבית, ג' לקח אותי לפסיכיאטר בשם ד"ר שמואל חס. הרופא לא דיבר רוסית וג' ישב בחדר ותרגם עבורי לעברית. כמובן שפחדתי להגיד לפסיכיאטר שאני חווה אלימות. הפסיכיאטר רשם לי תרופות נגד דיכאון אבל הן לא עזרו לי. לדעתי הן לא עזרו בגלל שהדיכאון לא נבע מסיבות הורמונאליות אלא בגלל שהתחלתי להבין שעשיתי טעות גדולה והרגשתי לכודה.
62. ג' אמר לי ללכת לדבר עם הרב לייטמן על הדיכאון. לא רציתי לדבר עם הרב על הדיכאון שלי כי עדיין פחדתי שאולי מדובר בהפרעה רוחנית. פחדתי לדבר על עצמי עם איש כל כך גדול רוחנית. פחדתי לבזבז את הזמן שלו כיוון שחשבתי שאני לא ראויה לכך.
63. בסוף ג' לחץ עלי וחלכתי לדבר עם הרב לייטמן. לייטמן נתן לי תרופות שאמורות היו לפתור את הדיכאון. **התרופות היו סוכריות לקישוט עוגות! כמובן שהן לא עזרו.** לא העזתי להגיד זאת לאף אחד. רק לג' שהגיב באלימות.
64. ב-2012 נולד בני השני. לאחר לידת ילדי לא חזרתי לעבוד במפעל ההפצה אלא נשארתי לטפל בהם. בדיעבד אני חושבת שלידת הילדים הצילה את חיי כיוון שהאמהות שימחה אותי מאוד. **השמחה העצומה מהאמהות היתה הפעם הראשונה שהרגשתי רגש חזק יותר מאשר האהבה והיראה כלפי לייטמן וכלפי הקבלה.**
65. לאחר לידת בתי הבכורה התחלתי להפחית באופן סודי את מעורבותי בבני ברוך: כמו כל החברים, הייתי חייבת להתנדב במפעל ההפצה. כששאלו אותי איך אני משתתפת בהפצה, סיפרתי שאני מבצעת פעילות הפצה באינטרנט מהבית באחת ממחלקות האינטרנט. זה היה שקר אך לא בדקו וכך הצלחתי לחמוק מהגעה למרכז.
66. התחלתי להפחית גם את כמות השיעורים ששמעתי. בהתחלה עשיתי זאת בגלל התינוקת: לא יכולתי לקום בלילות לשמוע שיעור בגלל המחסור בשינה. לאחר מכן הסתקרנתי: רציתי לראות האם באמת יקרו לי דברים רעים אם אפסיק לשמוע שיעורים כל יום וכל שעה. כשראיתי שלא, הפסקתי כמעט לגמרי לשמוע שיעורים. אם שאלו אותי אמרתי שאני שומעת באוזניות.

67. בסופו של דבר, אחרי שכבר היו לי שני ילדים, אמרתי לגי שאני רוצה לחזור למוסקבה. הוא כעס מאוד והיחסים בינינו הידרדרו. האלימות כלפי החמירה. כשכעס עלי הוא צעק גם על הילדים.

התקיפה החמורה ביותר, האשמה, התלונה במשטרה וסילוקי מבני ברוך

68. ב-5 ספטמבר 2013, היום ראשון של ראש השנה, גי חזר אחרי יום שלם שבילה במרכז.
69. אני הייתי חולה עם חום וטיפלתי בשני הילדים כל היום לבדי. המשפחה שלו היתה אמורה לבקר אותנו וביקשתי מגי להקדים לחזור כדי לעזור לי בניקיון הבית לקראת האורחים אך הוא לא הקדים אלא נשאר במרכז כל היום וכל הלילה – עד הבוקר.
70. כשחזר בבוקר הוא היה שיכור לגמרי. התרעמתי שאני צריכה לנקות את הבית לקראת משפחתו כשאני חולה ומטפלת בילדים.
71. גי התנפל עלי במכות, מול עיני הילדים. היה לו מבט מטורף בעיניים. הוא נתן לי אגרופים בפנים עד שנפלתי ואז היכה אותי כששכבתי על הרצפה. הוא צרח עלי שייקח פטיש ויגמור אותי, והרגשתי שהוא עומד להרוג אותי.
72. בתי הגדולה, שהיתה אז בת פחות מארבע, נתלתה עליו והתחננה שיפסיק. כשהביט בה המבט שלו השתנה והוא נרגע. אני חושבת שהיא הצילה את חיי.
73. יצאתי מהבית כשאני פצועה בכל הגוף והמומה. לא ידעתי מה לעשות. התקשרתי לחברה הטובה ביותר שלי בבני ברוך (ובכלל) – גי. סיפרתי לה מה קרה. היא אמרה לי שאסור לי בשום אופן ללכת למשטרה אלא ללכת לדבר עם אמא של גי – גם היא חברה בקבוצה.
74. הלכתי לחדר מיון בביה"ח בלינסון. הצוות שטיפל בי שכנע אותי שאני חייבת להתלונן במשטרה. אני חושבת שבגלל שהוא השאיר עלי סימנים קשים מאוד (תבלות רציניות בפנים וסימני נשיכה על הידיים, הרגשתי שקו אדום נחצה והעזתי להתלונן).
75. הלכתי למשטרה וביקשתי שידברו עם גי. חשבתי שהשוטרים יבהילו אותו קצת ואולי הוא יפסיק להכות אותי. ברוסיה זה מה שנהוג. לא התכוונתי שיעצרו אותו או יעמידו אותו לדין.
76. השוטרים ניגשו אלינו הביתה ועצרו את גי.
77. הייתי פצועה וסבלתי מזעזוע מוח. אחרי שהלכתי למשטרה, חזרתי לביה"ח ואושפזתי עם סחרחורות חזקות והקאות. אני לא זוכרת איך הגעתי לבית החולים וכל אותו יום מטושטש. באותו יום אמא של גי התקשרה ואמרה שאם לא אחזור ברגע זה הביתה היא לוקחת את הילדים לירושלים. חששתי שלא אראה אותם יותר. יצאתי מהבית החולים בלי טיפול וחזרתי לדירה.
78. אז הסתבר לי שגי עצור. הוא הוחזק במעצר למשך שבועיים.
79. במהלך אותם שבועיים התקשרה אלי ר' עי, חברה בקבוצת בני ברוך, ואמרה לי לא לבוא יותר למרכז לעולם. היא לא אמרה למה אבל הבנתי שגרמתי נזק למוניטין של בני ברוך בכך שעירבתי את המשטרה בעניין "פנימי".

80. הבנתי זאת כי היו מקרים נוספים של נשות חברי בני ברך שסבלו מאלימות בעליהן. למשל, חברה בשם מ' ר' סיפרה לי שהיא התלוננה במשטרה על אלימות של בעלה. היא סיפרה לי שאחרי שהגישה את התלונה נבהלה כיוון שחששה שבעלה ייזק והמוניטין של הקבוצה ייפגע, ולכן משכה את התלונה.
81. אחרי שהתלוננתי במשטרה פנתה אלי ב' ו', אמא של אותה מ' ר' (גם היא חברה בבני ברך) ואמרה לי שאם אמשוך גם אני את התלונה במשטרה, אוכל לחזור לקבוצה.
82. באותה תקופה (ספטמבר 2013) בני ברך כולה השקיעה מאמצים אדירים בקידום סיעת "ביחד" בבחירות המוניציפאליות בפתח תקווה. הבנתי שבגלל המאמץ לנצח בבחירות הם חוששים במיוחד ממוניטין שלילי ולכן לא רוצים שום קשר עם מי שיכול לפגוע בשם הטוב.
83. ברגע שג' יצא מהמעצר הוא חסם את הגישה שלי לחשבון המשותף שלנו בבנק. נשארתי בלי כסף כלל. הוא גם ניתק את הטלפון הסלולרי שלי והאינטרנט והוציא צו עיכוב יציאה מהארץ נגד הילדים.
84. נישואינו בוטלו בבית המשפט לענייני משפחה רק בשנת 2015. הגרוש שלי טען שאני היכיתי אותו. זה כמובן שקר. ג' גבר גדול ממני בהרבה והוא זה שהיכה אותי.
85. אחרי שג' נעצר לא ידעתי מה מצבו – האם שוחרר או לא. הלכתי לברר בבית המשפט לענייני משפחה. שם שאלו אותי אם אני עדיין מפחדת ממנו. השבתי שכן ושם עזרו לי לחגש בקשה לצו הרחקה ונאסר עליו להיכנס לפתח תקווה למשך כמה חודשים. אחרי כמה חודשים הוא ביקש שאבטל את צו ההרחקה נגדו כדי שיוכל לחזור ללמוד בפתח תקווה ובתמורה יבטל את צו עיכוב היציאה מהארץ כדי שאוכל לנסוע עם הילדים למוסקבה להסדיר את ענייני הנדל"ן שלי במוסקבה. פחדתי לנסוע ולהשאיר אותם כאן אפילו לזמן קצר. הסכמתי אך הוא לא ביטל את צו עיכוב היציאה מהארץ.

יחסינו ומצבי מאז סולקתי מהקבוצה

86. אחרי שעובתי את בני ברך הבנתי איזו טעות עשיתי בחיי, הרגשתי שכל החברים שלי נהנו מהחיים שלהם – התקדמו בקריירה, פגשו אנשים, חיו – ואני יצאתי מהחיים לתקופה של שבע שנים.
87. הרגשתי מאוד אשמה כלפי הילדים שלי שנולדו לסיטואציה כזו: שאבא שלהם אליס, שנולדו לסביבה של כת, שאין לי אפשרות לתת להם את הדברים שמגיעים להם.
88. התחלתי לסבול מהתקפי חרדה קשים. בכל פעם שפגשתי אנשים מבני ברך הרגשתי פחד עמוק. הייתי משותקת בכל פעם שנתקלתי בחברי הקבוצה. נכנסתי לדיכאון חמור מאוד. לא הצלחתי לצאת מהבית.
89. המשכתי לשתות אלכוהול כדי לחמוק מהמחשבות הקשות האלה.
90. כשהבנתי שמצבי הנפשי מידרדר, הלכתי לרופא משפחה והוא הפנה אותי לטיפול בביה"ח גהה, שאבחן אותי כסובלת מפוסט טראומה, מאלכוהוליזם ומדיכאון. לא אושפזתי אלא אני נמצאת בטיפול ומעקב מדי תקופה עם פסיכיאטר.

91. אחרי שעזבתי את בני ברוך השתפרו מאד יחסיי עם אמא שלי. היא באה לבקר אותי בישראל מספר פעמים. באחד מהביקורים של אמא שלי אצלי לא הקפדתי לשלוח את הבת הגדולה שלי לגן, בגלל הקושי הנפשי ובגלל שרציתי שתבלה זמן עם סבתה. בגלל שלא הקפדתי לשלוח אותה בסדירות לגן יצרה אתי קשר מחלקת הרווחה של עיריית פתח תקווה.
92. במקביל היו לי סכסוכים רבים עם בעלי לשעבר, כיוון שהוא אינו משלם מזונות בכלל מאז שהתגרשנו. הוא משלם את המשכנתא על הדירה שרכשנו יחד אך לא עוזר בשום צורך שעולה, אפילו לא בתרופות לילדים כשלא היה לי מאיפה לקנות. כשאני מתלוננת על הקושי הכלכלי הוא מציע לקחת אותם לטיפולו.
93. בהתאם להסדר הראייה בינינו ג' רואה את הילדים פעמיים בשבוע. בעבר ביקשתי ממנו לא לקחת אותם למרכז בני ברוך. אולם כשביררתי עם הילדים התברר שהשאיר את הבת הגדולה לבד, עם נשות בני ברוך בסעודות שבת, וישב עם הבן יחד עם הגברים. בתי אמרה שלא הבינה את העברית שדוברה ולא היה לה עם מי לדבר. פעם אחת עשתה פיפי במכנסיים אחרי שכבר נגמלה. כששאלתי אותה למה אמרה שלא ידעה איפה השירותים, לא היה לה את מי לשאול והיא התביישה.
94. בתגובה כתבתי דוא"ל ללייטמן ששמעתי שבתי יושבה לבד בסעודת שבת ושאל אשמע ממנה שזה יקרה שוב, אעשה בלגן ואפנה לתקשורת כדי לעצור זאת.
95. מאז אותו דוא"ל לא קיבלתי תשובה אך ג' הפסיק לקחת אותם לסעודות שבת. בתי אמרה לי שהיא עדיין שומעת שיעורים של לייטמן יחד עם אביה.
96. מאז גירושנו ג' ואני רבים רבות בענייני תשלום מזונות ובנושא טיפולו של ג' בילדים. באוקטובר 2015 רבנו מריבה גדולה ואני נקלעתי למצוקה רגשית גדולה. אחרי שהילדים הלכו לישון שתיתי אלכוהול (אחרי תקופה ארוכה של הימנעות) ובכיתי וצעקתי על ג' בטלפון. בגלל הרעש השכנים קראו למשטרה שהגיעה. צעקתי על המשטרה והרוחות סערו. ג' הגיע ולקח את הילדים והמשטרה עצרה אותי ללילה ועירבו את מחלקת הרווחה.
97. בעקבות אותו אירוע הבנתי שעלי לקחת אחריות על חיי ולא להמתין לעזרה מג'. מאז אותו יום הפסקתי לשתות באופן מוחלט. אני עובדת כיום בבית דפוס ומפרנסת את ילדי בעצמי.
98. אני עדיין בקשר עם מחלקת הרווחה בעיריית פתח תקווה. מתחילת שנה זו הילדים הולכים באופן סדיר לגן והעובדת הסוציאלית מרוצה מהתקדמותנו.
99. בתי סיפרה לי שילדים במרכז בני ברוך לעגו לה כיוון שאמא שלה לא חברה בבני ברוך יותר.
100. בתי התלוננה בפני שסיפרה לאביה שאחד הילדים בגן שלה (בן של חברי בני ברוך) מציק לה, ושגי השיב לה שאותו ילד הוא מהמשפחה שלה ולכן עליה להסתדר אתו.
101. אחרי היציאה מהקבוצה התחילו אצל הילדים בעיות פסיכולוגיות. הבן סובל מגמגום. בתי מתקשה ליצור קשרים חברתיים בקבוצה ומתביישת מאד מהילדים בגלל שלא מדברת עברית.
102. בשנת 2014 התיידדתי עם גבר בשם ב' ס'. הכרתי אותו כיוון שהפעיל קיוסק ליד בני ברוך והתיידדנו בזמן שהייתי נשואה. לאחר שסולקתי מבני ברוך הוא היה המכר היחיד שלי מחוץ לקבוצה. הוא שימש לי כידיד, הלווה לי כסף כשהייתי צריכה וכו'. בשלב מסוים התחיל ב'

לתור אחרי באופן אינטנסיבי. לא היה לי עניין רומנטי בו והוא החל להטריד אותי: חיכה מתחת לביתי, צעק וקרא לי כשלא רציתי לרדת, דפק על דלתי ללא הפסק, להתקשר אלי ללא הפסקה ולשלוח הודעות. פעם אחת נכנס לדירה שלי בלילה, השתכר, הקיא ונרדם. התקשרתי למשטרה. בעקבות תלונותי נעצר ב' והוגש נגדו כתב אישום. ביום 18.1.2016 צפוי להיערך דיון בענייני ואני אמורה להעיד.

103. מאז שעזבתי את בני ברוך אני משתתפת בדיונים באינטרנט, בעיקר בפייסבוק, בנושא בני ברוך כדי להגביר את המודעות לסכנה שבהטרפות לקבוצה. אני כותבת לקהל הדובר רוסית שצריך להיות זהירים, מספרת על המצב שלי, מזהירה מפני הסכנות שבהטרפות לקבוצה. בשנה הראשונה לאחר שעזבתי את בני ברוך קיבלתי תגובות בפייסבוק מחברי הקבוצה שכתבו שאני זונה, שקרנית וכו'.

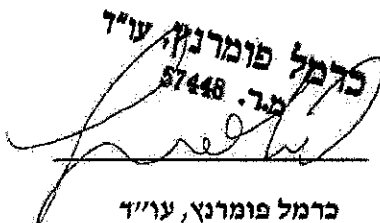
אני מצהירה כי זה שמי, זו חתימתי, וכי תוכן תצהירי זה אמת.

תאריך: 10.01.16

אישור

אני הח"מ, עו"ד כרמל פומרנץ, מסי רישיון 57448, מאשרת בזאת שגב' ליבי ויסוצקי, מספר ת.ז. 323791178, אחרי שהזהרתי שעליה להצהיר את האמת וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה את נכונות החצהרה הנ"ל וחתמה עליה בפני היום, 10.1.2016.

כרמל פומרנץ, עו"ד
מ.ר. 57448

כרמל פומרנץ, עו"ד